# Η Πολιτικός



ΓΙΩΡΓΟΣ ΝΤΟΒΑΣ

# Η Πολιτικός


Τα Βιβλία του
Γιώργου Ντόβα
Yorgos Books
In English
https://homoastralis.org

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Γιώργος Ντόβας

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΕΞΩΦΥΛΟΥ: https://www.pexels.com/
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Γιώργος Ντόβας
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Γιώργος Ντόβας
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΚΕΙΜΕΝΟΥ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ: Λυδία Γερμανού

*Δεν ενδείκνυται για ανηλίκους*

Έκδοση: Αθήνα, Μάης 2018


author@homoastralis.org
https://homoastralis.org/yorgosbooks.htm
https://www.facebook.com/YorgosBooks/

ΓΙΩΡΓΟΣ ΝΤΟΒΑΣ

# Η Πολιτικός

## Προεπισκόπηση

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ, ΕΡΩΤΑ
ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ



ΓΙΩΡΓΟΣ ΝΤΟΒΑΣ

Ο Γιώργος Ντόβας, γεννήθηκε στο Βόλο.

Έχει σπουδάσει Ηλεκτρονική και Επιστήμη Υπολογιστών.

Είναι Σύμβουλος Πληροφορικής και Επικοινωνιών, Συγγραφέας Βιβλίων και Θεατρικών Κειμένων, Σεναριογράφος και Ερευνητής Παράξενων Φαινόμενων.

Δημιουργεί Ψηφιακά Έργα Τέχνης και γράφει διάφορα Παράξενα και μη, Βιβλία.

Έχει γράψει τα βιβλία, Κλαίρη – Έρικα – Κλειώ (Τριλογία), Ελένη & Μενέλαος, Ένα Βροχερό Απόγευμα και Πολλές Ηλιόλουστες Μέρες, Ο Εκδότης, Απόπειρα Βιασμού, 4 Ερωτικές Ιστορίες, Αναγέννηση, Η Πολιτικός, Χέρμα, Η Νύφη.

Το πρώτο βιβλίο της τριλογίας Κλαίρη – Έρικα – Κλειώ, καθώς και το Ένα Βροχερό Απόγευμα και Πολλές Ηλιόλουστες Μέρες, έχουν μεταφρασθεί στα Αγγλικά και κυκλοφορούν παγκόσμια.

Μιλάει Αγγλικά, Γαλλικά και Γερμανικά.

Ζει και εργάζεται στην Αθήνα.

Web: https://homoastralis.org
email: author@homoastralis.org

# Περιεχόμενα

1. Σκέψεις!.......................................................................7
2. Αποφάσεις!..................................................................11
3. Γνωριμίες!! ..................................................................15

## *1. Σκέψεις!*

Κυριακή απόγευμα. Καθόταν στο Γραφείο του, προσπαθώντας να χαλαρώσει. Στην οθόνη του υπολογιστή του, έπαιζε ένα επεισόδιο από μία από τις αγαπημένες του σειρές. Μάταια προσπαθούσε να το παρακολουθήσει.

Είχε παραδοθεί στις σκέψεις του. Και δεν ήταν καλές σκέψεις. Προσπαθούσε να τις ελέγξει αλλά δεν τα κατάφερνε. Τον τελευταίο αρκετό καιρό, όλα πήγαιναν στραβά. Τα επαγγελματικά του, χρόνια τώρα, πήγαιναν από το κακό στο χειρότερο. Ότι και να έκανε, όσο και αν προσπαθούσε, όλα πήγαιναν στραβά. Το ίδιο και τα αισθηματικά του. Η γκρίνια της γυναίκας του, η μακροχρόνια αποχή από κάθε σωματική επαφή, η έλλειψη συναισθηματικής κάλυψης, έκαναν τα πράγματα χειρότερα. Η απαξίωση, η έλλειψη εμπιστοσύνης και ο αρνητισμός, καθοριστικά πράγματα για αυτόν, δεν τον άφηναν να ανασάνει. Και το κερασάκι στην τούρτα, το καθημερινό άγχος με τα οικονομικά. Όλα αυτά βέβαια, επιβάρυναν και την υγεία του. Τα δείγματα σημαντικών προβλημάτων είχαν αρχίσει να κάνουν την εμφάνιση τους.

Έκανε υπομονή, χρόνια τώρα. Πάντα κατάφερνε ελέγχοντας τις σκέψεις του, να ισορροπήσει και να βρει κουράγιο να συνεχίζει και να προσπαθεί. Χωρίς καμία βοήθεια, κανένα ουσιαστικό φίλο, καμία βοήθεια από τους συγγενείς του επίσης, οι οποίοι αν και άνετα θα μπορούσαν να τον βοηθήσουν, ποτέ δεν το έκαναν. Ουσιαστικά «εντελώς» μόνος του, έβρισκε τον τρόπο να ελέγχει τις καταστάσεις, να βρίσκει λύση στα διάφορα θέματα, έστω και προσωρινή πολλές φορές, να βοηθάει την γυναίκα του και κυρίως την έφηβη πλέον, κόρη του και να συνεχίζει. Δεν ήταν όμως καθόλου σίγουρος ότι βοηθούσε και τον εαυτό του. Ένα μόνιμο παράπονο που είχε, ήταν ότι, ότι και να συνέβαινε ανεξάρτητα από ποιος το είχε δημιουργήσει κατάληγε στον ίδιο. Και αυτός πάντα προσπαθούσε. Ένα γνωμικό που το είχε κάνει τρόπο ζωής, ήταν ότι «δεν ήθελε να δημιουργήσει και άλλα θέματα, περισσότερα από αυτά που είχε». Έτσι

πάντα εκείνος και οι ανάγκες του, ήταν η τελευταία του προτεραιότητα. Και αυτό συνεχιζόταν.

Υπέμενε τα πάντα. Ακόμη και εκείνα που έθιγαν την αξιοπρέπεια του. Δεν μιλούσε για να μην δημιουργήσει θέματα. Να μην αντιπαρατεθεί. Εκείνος που ήταν πάντα της δημιουργικής συζήτησης, που πίστευε ότι με τον διάλογο μπορούσες να λύσεις τα περισσότερα ζητήματα, είχε καταδικαστεί σε σιγή. Ή στην καλύτερη περίπτωση σε μονόλογο. Και σε μία διαρκή «τιμωρία», επίσης. Κυρίως από την γυναίκα του.

Ο θυελλώδης έρωτας, που τους είχε ενώσει στην αρχή της σχέσης τους, είχε μετατραπεί σε μία σχέση συνύπαρξης δύο «ξένων» στο ίδιο σπίτι. Η γυναίκα του πίστευε, ότι εκείνος ήταν η αιτία όλων των δεινών και δεν έχανε ευκαιρία να δείχνει συνεχώς την δυσαρέσκεια της και να τον τιμωρεί για αυτό. Μάταια προσπαθούσε να συζητήσει μαζί της και να βρουν μία λύση. Η γυναίκα του απέφευγε σχεδόν πάντα την συζήτηση. Αλλά και όταν δεχόταν, κατάληγαν σε μία συζήτηση που ήταν πάντα μονόλογος. Από την δική του μεριά, φυσικά. Και βέβαια χωρίς αποτέλεσμα. Την αρνητική ενέργεια μέσα στο σπίτι τους, την έκοβες σχεδόν με το μαχαίρι. Και φυσικά σε τέτοιο κλίμα, τίποτα δεν πήγαινε καλά.

Μία ψυχολόγος, που είχε ζητήσει βοήθεια κάποτε, του είχε συστήσει να φύγει από το σπίτι. Θα ήταν καλύτερα για όλους, του είχε πει. Εκείνος όμως δεν το είχε τολμήσει. Και δεν το είχε κάνει για πολλούς λόγους. Κυρίως, γιατί φοβόταν για την πορεία της ανάπτυξης της κόρης του, καθώς και για τις επιπτώσεις στην ψυχική της υγεία. Η κόρη του είχε ήδη πολλές συγκρούσεις με την μητέρα της και τότε δεν ήταν σε ηλικία που θα μπορούσε να τις διαχειριστεί. Έτσι παρέμεινε στην μίζερη καθημερινή ζωή του.

Τις τελευταίες όμως ημέρες, ένοιωθε ότι ήταν διαφορετικά τα πράγματα. Όλο και κάτι μέσα στο μυαλό του τον παρότρυνε να πάρει επιτέλους την απόφαση και να κάνει κάτι. Ήταν λες και είχε ανοίξει διάλογο με ένα άλλο φανταστικό πρόσωπο και ζύγιζε τα υπέρ και τα κατά. Η κόρη του, είχε μεγαλώσει. Σχε-

δόν 17, μπορούσε πλέον να αντιμετωπίσει ένα τέτοιο συμβάν. Είχε ασχοληθεί πολύ μαζί της και την είχε προετοιμάσει εντέχνως για κάθε ενδεχόμενο. Με την γυναίκα του, ήταν αλλιώς. Ήταν πολλά χρόνια μαζί και αισθανόταν ακόμη δεμένος μαζί της. Παρόλα αυτά, που του είχε κάνει όλα αυτά τα χρόνια. Δεν μπορούσε να πει ότι έτρεφε ακόμη, συναισθήματα αγάπης ή στοργής, αλλά δεν ήθελε και να την πονέσει ή να την πληγώσει. Και εκεί ήταν το δίλλημα του. Από την άλλη πλευρά όμως, έπρεπε να κάνει και κάτι για εκείνον. Και αυτό που έπρεπε να κάνει, σίγουρα θα είχε επιπτώσεις.

Σχεδόν πάντα αυτές οι σκέψεις κατάληγαν στο ίδιο συμπέρασμα. Έπρεπε να δράσει. Ξέροντας όμως το αποτέλεσμα της δράσης, κατάληγε να αναβάλει τις αποφάσεις του. Για άλλη μία φορά περιόρισε τις σκέψεις του και προσπάθησε να συγκεντρωθεί στο επεισόδιο της τηλεοπτικής σειράς που έπαιζε στην οθόνη του υπολογιστή του.

Με αρκετή προσπάθεια, τα κατάφερε τελικά. Μέσα όμως στο μυαλό του ήξερε ότι αυτή η φορά ήταν διαφορετική από τις άλλες.

Τελείωσε το επεισόδιο, είδε και μερικά ακόμη και μετά πήγε για ύπνο.

## *2. Αποφάσεις!*

Ξημέρωσε μία καινούργια ημέρα. Δευτέρα, αρχή της εβδομάδας. Και ξημέρωσε ως συνήθως. Ξύπνησε πρώτος. Τάισε τις γάτες που η γυναίκα του και η κόρη του είχαν μαζέψει στο σπίτι παρά την αντίθετη άποψη του, καθώς και παρά την διαβεβαίωση τους, ότι θα τις φρόντιζαν αποκλειστικά εκείνες. Σιγά, μην ασχολιόντουσαν. Κατέληξε να τις φροντίζει και αυτές.

Ξύπνησε την γυναίκα του, μετά την κόρη του. Πήγε την γυναίκα του στο σταθμό του Μετρό, μετά γύρισε και πήγε την κόρη του στο σχολείο. Ύστερα έφτιαξε ένα τσάι και κάθισε να ηρεμήσει και να δει ένα-δύο επεισόδια κάποιας τηλεοπτικής σειράς στην συνδρομητική τηλεόραση. Δεν είχε σημασία ποια, το έκανε για να χαλαρώσει.

Όχι για πολύ βέβαια. Σε λίγο θα άρχιζαν τα τηλέφωνα με τις αγγαρείες και τις υποδείξεις της γυναίκας του. Είχε συνειδητοποιήσει βέβαια, ότι οι περισσότερες παρεμβάσεις ήταν για να τον ενοχλήσει και να του σπάσει τα νεύρα. Και φυσικά δεν της έκανε το χατίρι. Την μία θα του έδινε οδηγίες πώς να βάλει πλυντήριο και να απλώσει τα ρούχα. Μετά όλο και κάτι θα ήθελε η μαμά της, το οποίο θα έπρεπε να πάει να το ψωνίσει και βέβαια το μεσημέρι να το πάει στο σπίτι της πεθεράς του. Και εκεί το κλίμα ήταν βαρύ, μετά τον χαμό του πεθερού του από ανίατη ασθένεια. Και αρκετά τηλέφωνα ενδιάμεσα βέβαια, μόνον και μόνον για να τον διακόπτει.

Το γεγονός ότι τα τελευταία χρόνια είχε χάσει την μόνιμη απασχόληση του και προσπαθούσε να απασχολείται από το γραφείο που είχε δημιουργήσει μέσα στο σπίτι τους, επιβάρυνε την κατάσταση. Το μεσημέρι ερχόταν χωρίς να το καταλάβει και έπρεπε να ταΐσει την κόρη του, μόλις γύριζε από το σχολείο. Μετά έπρεπε να πάει στον σταθμό του Μετρό να πάρει την γυναίκα του και όλο θα προέκυπτε και κάτι άλλο.

Το απόγευμα, θα έπρεπε να ταΐσει και πάλι τις γάτες και να στρώσει τα κρεβάτια (η κόρη του τον έλεγε κοροϊδευτικά «καμαριέρα»). Έτσι περνούσε η ώρα, έφτανε το βράδυ, χωρίς να

μπορεί ουσιαστικά να συγκεντρωθεί για να κάνει αυτά που είχε στο μυαλό του.

Έτσι λοιπόν και σήμερα ένα πρωινό ακόμη μίας Δευτέρας, έφτιαξε ένα φλιτζάνι τσάι και κάθισε μπροστά στην Τηλεόραση. Σήμερα όμως, για έναν απροσδιόριστο λόγο, αισθάνθηκε έντονα ότι θα ήταν διαφορετικά τα πράγματα. Το αίσθημα δεν ήταν ανησυχητικό. Κάθε άλλο, περισσότερο ευχάριστο θα το έλεγε. Αισθανόταν σαν να είχε φτάσει στο τέλος ενός πολύωρου ταξιδιού και ότι ήταν στην αρχή ενός άλλου, πολύ πιο ενδιαφέροντος.

Σηκώθηκε από την Τηλεόραση και πήγε στο Γραφείο του. Άρχισε να κάνει έναν έλεγχο, όπως κάνει κανείς όταν προγραμματίζει ένα ταξίδι. Ένα πολύ σημαντικό ταξίδι, που θα κρατούσε πολύ καιρό.

Αρχικά έκανε έναν έλεγχο στα οικονομικά του. Τον τελευταίο χρόνο, είχε καταφέρει να συγκεντρώσει ένα αρκετά καλό χρηματικό ποσό, χωρίς φυσικά να το ανακοινώσει στην γυναίκα του. Θα έφτανε για να τον συντηρήσει για ένα χρόνο, τουλάχιστον. Μετά άρχισε να σκέφτεται τι θα έπαιρνε μαζί του, εάν χρειαζόταν να λείψει για ένα μεγάλο χρονικό διάστημα. Και σε αυτό το σημείο, συνειδητοποίησε τις σκέψεις που έκανε.

*Να λείψει; Να πάει που; Και γιατί;*

Τις σκέψεις του διέκοψε το πρώτο τηλεφώνημα της γυναίκας του. Τον ρώτησε εάν είχε τελειώσει την πλύση το πλυντήριο ρούχων και αν ναι, να απλώσει τα ρούχα.

«*Πρέπει να φύγω*», σκέφτηκε χαμογελώντας. Και πήρε την απόφαση. Χωρίς να σκεφτεί τις λεπτομέρειες.

Πήγε στην αποθήκη και πήρε δύο μεγάλες βαλίτσες. Γύρισε στο Γραφείο του, που βρισκόντουσαν και οι ντουλάπες με τα ρούχα του. Έβαλε στην μία βαλίτσα όλα τα ανοιξιάτικα και καλοκαιρινά ρούχα του.

Δεύτερο τηλεφώνημα από την γυναίκα του. Έπρεπε το μεσημέρι να πάει στην πεθερά του, να πάρει φαγητό καθώς και να της πάει ορισμένα ψώνια.

Έκλεισε το τηλέφωνο και εξακολούθησε να τακτοποιεί την βαλίτσα με τα ρούχα. Όταν τελείωσε άρχισε να γεμίζει την δεύτερη βαλίτσα με τα απαραίτητα έγγραφα και βιβλία από το Γραφείο του. Μετά με τους Εξωτερικούς σκληρούς δίσκους του υπολογιστή του.

Κατόπιν τροποποίησε τις ρυθμίσεις του οικιακού δικτύου για μπορεί να λειτουργεί χωρίς τον υπολογιστή του. Και τέλος άρχισε να γράφει διάφορες χρηστικές οδηγίες για την γυναίκα και την κόρη του, ούτως ώστε να είναι σε θέση να αντιμετωπίσουν τυχόν θέματα που θα παρουσιαζόταν.

Έπειτα έφυγε για την πεθερά του. Γύρισε λίγο πριν έρθει η κόρη του από το Σχολείο. Της έβαλε να φάει όταν ήρθε και περίμενε να περάσει η ώρα για να πάει να πάρει την γυναίκα του από το Σταθμό του Μετρό.

Ήρθε και εκείνη η ώρα. Πήγε την πήρε και γύρισαν Σπίτι. Πήγε στο Γραφείο του, τακτοποίησε κάποια πράγματα της τελευταίας στιγμής και γύρισε στο Καθιστικό.

«Θέλω να μιλήσουμε». Της είπε.

«Πότε; Είναι ανάγκη;» Τον ρώτησε καχύποπτα η γυναίκα του, με το συνηθισμένο βλέμμα της.

«Ναι, είναι. Θα πρέπει να μιλήσουμε τώρα!» Της απάντησε.

Κάθισαν όλοι στους καναπέδες του Καθιστικού. Κάθισε απέναντι τους και με ηρεμία τους ανακοίνωσε ότι έπρεπε να φύγει για ένα απροσδιόριστο χρονικό διάστημα.

Η γυναίκα του, που δεν περίμενε κάτι τέτοιο, άνοιξε διάπλατα τα μάτια της και δεν μίλησε. Εκείνος τις κοιτούσε και τις δύο, με ένα ελαφρύ χαμόγελο.

Μετά από λίγο, τον ρώτησε, γιατί και πότε.

Της απάντησε ότι είχε ανάγκη να μείνει μόνος του και θα έφευγε αμέσως.

Τότε η κόρη του σχεδόν βουρκωμένη, μίλησε:

«Δεν θέλω να φύγεις!»

«Πρέπει, γλυκιά μου!» Της απάντησε.

«Μην στεναχωριέσαι, καλή μου. Θα ξαναγυρίσει. Το πολύ να πάει μέχρι την Γιαγιά στην Κέρκυρα, για μερικές ημέρες.

Άλλωστε δεν μπορεί να ζήσει χωρίς εμάς!». Είπε η γυναίκα του και του έριξε μία φαρμακερή ματιά.

Εκείνος τις χαμογέλασε και πήγε πάλι στο Γραφείο του.

Η γυναίκα του τον ακολούθησε. Η κόρη του έμεινε στο καθιστικό.

«Έχεις τρελαθεί;» Του είπε θυμωμένα. «Τι πράγματα, είναι αυτά πάλι;»

Εκείνος γύρισε και την κοίταξε χαμογελώντας. Δεν της απάντησε. Της έδωσε τις εκτυπωμένες χρηστικές οδηγίες και της εξήγησε ότι επειδή μπορεί να μην ήταν εφικτή η επικοινωνία τους για ένα χρονικό διάστημα, της είχε εκτυπώσει όλες τις απαραίτητες οδηγίες για θέματα του Σπιτιού. Μετά έβαλε και τον προσωπικό φορητό του υπολογιστή στην θήκη του, πήρε και τις άλλες δύο βαλίτσες και κατευθύνθηκε στο Καθιστικό.

Η κόρη του, μόλις τον αντίκρισε έτρεξε και έπεσε κλαίγοντας στην αγκαλιά του. Την φίλησε, της είπε να προσέχει, άφησε τα κλειδιά του στο τραπέζι της Τραπεζαρίας, άνοιξε την πόρτα και βγήκε από το διαμέρισμα.

Βγήκε από την πολυκατοικία στον δρόμο και τον χτύπησε το δροσερό, ανοιξιάτικο, απογευματινό αεράκι. Και ήταν ευεργετικό. Αισθάνθηκε περίεργα. Διαφορετικά από ότι περίμενε. Δεν ήταν καθόλου λυπημένος. Αισθάνθηκε ελεύθερος, σαν να είχε φύγει ένα βάρος από πάνω του.

Δεν είχε σκεφτεί καθόλου που θα πήγαινε και για πόσο. Κουβαλώντας δύο μεγάλες βαλίτσες και την τσάντα με τον φορητό του υπολογιστή, έφθασε στην Λεωφόρο Πεντέλης. Στάθηκε για λίγο. *Που πάω,* αναρωτήθηκε.

Τότε θυμήθηκε ότι λίγο πιο κάτω, υπήρχε ένα αξιοπρεπές Ξενοδοχείο. Θα μπορούσε να μείνει εκεί, μέχρι να ξεκαθαρίσει, τις σκέψεις του. Του φάνηκε καλή ιδέα και ξεκίνησε για εκεί.

## *3. Γνωριμίες!!*

Φορτωμένος με τις βαλίτσες, έφθασε μετά από λίγο στο Ξενοδοχείο. Ζήτησε από τον ευγενικό υπάλληλο στην Υποδοχή, ένα μονόκλινο δωμάτιο για μία-δύο ημέρες. Πήρε το κλειδί και ανέβηκε στο δωμάτιο του, στον τρίτο όροφο.

Το δωμάτιο, ήταν συμπαθητικό. Καλύτερο από ότι το περίμενε. Το Ξενοδοχείο το έβλεπε συνέχεια, κάθε φορά που περνούσε από έξω, αλλά ποτέ δεν είχε τύχει να μπει μέσα.

Συνειδητοποίησε ότι δεν είχε φάει τίποτα όλη την ημέρα. Παρήγγειλε ένα Κλαμπ-Σάντουιτς και βάλθηκε να το μασουλάει, βλέποντας Τηλεόραση.

Συνειδητοποίησε και πάλι ότι αισθανόταν διαφορετικά από ότι περίμενε. Δεν ήταν καθόλου στεναχωρημένος. Το αντίθετο μάλιστα. Ήταν σαν μία φωνή μέσα του, να του έλεγε ότι είχε πάρει την σωστή απόφαση. Κάτι που θα έπρεπε να είχε κάνει πολύ καιρό τώρα.

*Ναι, σωστά,* σκέφτηκε, *αλλά γιατί τώρα, γιατί σήμερα;* Και φυσικά, δεν πήρε απάντηση.

*Μην βιάζεσαι,* σκέφτηκε και πάλι. *Χαλάρωσε και όλα θα πάνε καλά.*

Καθησυχασμένος, χάζεψε πάλι στην Τηλεόραση.

Είχε φτάσει το βράδυ. Είχε βαρεθεί να βλέπει Τηλεόραση. Μόλις τελείωσαν οι βραδινές ειδήσεις, σκέφτηκε να κατέβει στο Ισόγειο του Ξενοδοχείου. Όταν είχε μπει προηγουμένως, είχε πάρει το μάτι του ένα Μπαρ. Βέβαια, δεν ήταν ο άνθρωπος που πάει στα Μπαρ, αλλά ήθελε να βγει από το δωμάτιο.

Κατέβηκε στο Ισόγειο. Και όντως, δεξιά από την Υποδοχή βρισκόταν ένα συμπαθητικό Σαλόνι με ένα Μπαρ. Στο Σαλόνι καθόντουσαν δύο ζευγάρια και έβλεπαν Τηλεόραση. Στην άκρη του Μπαρ, κάθονταν μία πολύ όμορφη στυλάτη Κυρία.

Κάθισε στην άλλη άκρη του Μπαρ και παρήγγειλε ένα Μαρτίνι. Διακριτικά περιεργάστηκε την Κυρία που καθόταν απέναντι του. Του έκανε μεγάλη εντύπωση, επειδή δεν ταίριαζε καθόλου στο περιβάλλον. Ήταν πολύ κομψή, ντυμένη με α-

κριβά ρούχα. Ακόμη και αυτός που ήταν άσχετος με μόδα, μπόρεσε να το καταλάβει. Φορούσε άσπρο μεταξωτό πουκάμισο και μαύρη κοντή φούστα, μαύρο σακάκι και δωδεκάποντες Louboutin γόβες. Τις γόβες τις αναγνώρισε αμέσως, από την χαρακτηριστική κόκκινη σόλα. Άλλωστε ήταν λάτρης των γυναικείων αξεσουάρ και ιδιαίτερα των στιλέτο ψηλοτάκουνων παπουτσιών. Τώρα που την πρόσεξε καλύτερα, ήταν ακόμη πιο όμορφη. Γύρω στα 35.

*Τι γυρεύει μία κυρία της υψηλής κοινωνίας στο Χαλάνδρι;* Αναρωτήθηκε.

Η όμορφη Κυρία, σαν να τον άκουσε, σήκωσε το κεφάλι της, τον πρόσεξε, σηκώθηκε, πήρε το ποτό της (ένα Ουίσκι) και τον πλησίασε.

Ο Νίκος, τα χρειάσθηκε. Δεν περίμενε ποτέ να τον προσέξει. Δεν τον πρόσεχαν ποτέ άλλωστε. Δεν ήταν εμφανίσιμος, μέτριου αναστήματος, με αρκετά παραπάνω κιλά και όχι νέος πλέον. Έτσι δεν είχε συνηθίσει να τον πλησιάζουν οι γυναίκες. Τα τελευταία 18 χρόνια άλλωστε, ήταν με μία συγκεκριμένη γυναίκα και δεν φλέρταρε άλλες.

Η όμορφη Κυρία, χαμογελώντας πάντα, ήρθε δίπλα του.

«Μπορώ;» Τον ρώτησε, δείχνοντας το διπλανό σκαμπό.

«Παρακαλώ!» Της απάντησε διστακτικά, με ένα αμήχανο χαμόγελο.

«Είμαι η Κάτια.» Του είπε και του έδωσε το χέρι της.

«Νίκος. Χάρηκα πολύ!» Της έδωσε και εκείνος το χέρι του. Μόλις άγγιξε το δικό της, έγινε η αποκάλυψη. Αισθάνθηκε πολύ όμορφα. Μία γλυκιά αίσθηση κυρίευσε το κορμί του. Εκείνη την στιγμή, ξέχασε τα πάντα. Και ήταν σαν να την ήξερε πολύ καιρό. Ποτέ του δεν είχε νοιώσει κάτι παρόμοιο.

Θα πρέπει και η Κάτια να ένοιωσε κάτι, γιατί του χαμογέλασε ακόμη πιο πολύ και κάτι ψιθύρισε μέσα από τα χείλη της. Κάτι που δεν κατάλαβε τι ήταν. Έμεινε για λίγο να κρατάει το χέρι της. Μετά το συνειδητοποίησε και το τράβηξε απαλά. Η Κάτια χαμογέλασε και πάλι. Σχεδόν γέλασε. Και είχε τόσο ωραίο χαμόγελο.

«Κάθομαι αρκετή ώρα μόνη μου.» Συνέχισε. «Και ευχόμουν να έρθει κάποιος. Σήμερα ειδικά, δεν θα ήθελα να ήμουν μόνη μου.» Είπε και τον κοίταξε έντονα διερευνητικά στα μάτια.

Τα μάτια της είχαν ένα έντονο μπλε χρώμα. Και έκαναν έντονη αντίθεση με το κάτασπρο δέρμα και τα υπέροχα κατάμαυρα μαλλιά της.

«Δευτέρα, Ξενοδοχείο στο Χαλάνδρι, δεν έχει και τόση κίνηση, υποθέτω!» Απάντησε χαμογελώντας.

«Έχεις δίκιο!» Επιβεβαίωσε και εκείνη χαμογελώντας.

«Νομίζω ότι θα ήταν καλύτερα να πάμε να καθίσουμε σε ένα τραπέζι. Τι λες;» Συνέχισε αμέσως μετά.

Ο Νίκος συμφώνησε και πήγαν και οι δύο και κάθισαν σε ένα τραπέζι στην άκρη της Αίθουσας.

«Για πες μου λοιπόν, εσύ γιατί είσαι εδώ; Αν δεν γίνομαι αδιάκριτη, φυσικά!» Συνέχισε και πάλι η Κάτια.

Από τότε που ήρθε κοντά του, ο Νίκος έσπαγε το κεφάλι του, να θυμηθεί που την είχε ξαναδεί. Γιατί την είχε ξαναδεί. Ήταν σίγουρος για αυτό. Της απάντησε ότι δεν γινόταν αδιάκριτη, αλλά σήμερα είχαν συμβεί πολλά γεγονότα, αρκετά πολύπλοκα για εκείνον και δεν ήθελε να την κουράσει.

«Δεν με κουράζεις, κάθε άλλο. Σε μένα να δεις τι έχει συμβεί. Και θέλω πολύ να μιλήσω σε κάποιον. Και να σου πω κάτι; Νοιώθω πολύ άνετα μαζί σου, σαν να σε ξέρω χρόνια. Αλλά σίγουρα δεν σε έχω ξαναδεί!»

«Σε ευχαριστώ. Και σε μένα συμβαίνει το ίδιο. Νοιώθω πολύ καλά μαζί σου.»

«Ωραία. Θα κάνουμε μία συμφωνία. Θα μου πεις την ιστορία σου και μετά θα σου πω και εγώ την δική μου. Εντάξει;»

Ο Νίκος, συμφώνησε. Άρχισε να της διηγείται όλη την ιστορία με την γυναίκα του. Της τα είπε όλα. Από την αρχή της γνωριμίας τους μέχρι το σημερινό συμβάν. Κράτησε πολύ ώρα όλη αυτή η διήγηση. Και ήπιαν αρκετά ποτά στο ενδιάμεσο. Ο Νίκος είχε μία περίεργη αίσθηση, με όλη αυτή την διήγηση. Και ένα ευχάριστο ξαλάφρωμα, επίσης.

«Τι λες, βρε παιδί μου.» Σχολίασε εντυπωσιασμένη η Κάτια. «Να σου πω όμως. Επειδή η ώρα έχει περάσει, τι θα έλεγες να συνεχίσουμε την συζήτηση μας στα δωμάτια μας. Είναι η σειρά μου τώρα και έχω και εγώ πολλά να σου πω.»

«Δεν έχω αντίρρηση. Που θέλεις να πάμε;»

«Θα πρότεινα στο δωμάτιο μου. Έχω κλείσει την μοναδική τους Σουίτα, ξέρεις!»

Ο Νίκος, συμφώνησε. Η Κάτια παρήγγειλε στο Μπαρ να τους φέρουν ποτά και σνακ στην Σουίτα της και ανέβηκαν στον πέμπτο όροφο.

Η Σουίτα δεν είχε καμία σχέση με τα άλλα δωμάτια. Είχε καθιστικό, δύο κρεβατοκάμαρες και μπάνιο με Jacuzzi. Κάτι που δεν περίμενε να δει σε αυτό το Ξενοδοχείο.

Η Κάτια του είπε να καθίσει στο Καθιστικό και πήγε στην Κύρια Κρεβατοκάμαρα. Μετά από λίγο επέστρεψε φορώντας ένα κόκκινο εφαρμοστό, κοντό φόρεμα. Και κόκκινες δωδεκάποντες στιλέτο γόβες. Ήταν εκθαμβωτική. Ο Νίκος πρόσεξε το υπέροχο, πληθωρικό και στητό στήθος της. Επίσης τα υπέροχα μακριά, γυμνασμένα πόδια της. Έμεινε να την κοιτάζει με θαυμασμό.

«Είσαι υπέροχη!» Ψέλλισε.

«Σε ευχαριστώ πολύ. Αλλά νομίζω ότι τα παραλές!» Του απάντησε χαμογελώντας.

«Δεν τα παραλέω καθόλου.» Απάντησε ο Νίκος, βρίσκοντας την μιλιά του. «Είσαι μία από τις πιο όμορφες γυναίκες που έχω δει ποτέ μου!»

«Σε ευχαριστώ και πάλι. Και έχεις δει πολλές;»

«Πάρα πολλές. Σε φυσική και ψηφιακή μορφή.» Σχολίασε χαμογελώντας ο Νίκος.

«Κατάλαβα. Αχ, εσείς οι άνδρες, πάντα παιδιά μένετε!»

Γέλασαν και οι δύο. Εκείνη την στιγμή, χτύπησε η πόρτα. Ήταν το Room Service με τα ποτά και τα σνακ. Η Κάτια, άνοιξε και ο ευγενικός σερβιτόρος, τα άφησε σε ένα Τρέιλερ.

Η Κάτια, σερβίρισε ποτά και ήρθε κοντά του. Είχε ανανεώσει το άρωμα της και η παρουσία της ήταν κυριολεκτικά μεθυστική.

«Λοιπόν, θες να ακούσεις και την δική μου ιστορία;» Τον ρώτησε.

Ο Νίκος έγνεψε καταφατικά και η Κάτια άρχισε να διηγείται. Και τότε ο Νίκος κατάλαβε από πού την γνώριζε.

Η Κάτια ήταν πρώην Βουλευτής του Κυβερνώντος Κόμματος, της Νέας Αριστεράς και νυν Ανεξάρτητη Βουλευτής. Είχε εκλεγεί πριν από δύο χρόνια σαν Βουλευτής Κυκλάδων του Κυβερνώντος Κόμματος. Η καταγωγή της ήταν από την Σαντορίνη. Όταν όμως το Κυβερνών Κόμμα της Νέας Αριστεράς, άλλαξε εντελώς γραμμή πλεύσης και αποδείχτηκε πιο δεξιό και από τα δεξιά κόμματα, με αντιλαϊκή πολιτική, προς τιμήν της η Κάτια διαφώνησε και απεχώρησε από το Κόμμα. Την έδρα της την κράτησε, γιατί ο επιλαχών συνάδελφος της δεν φημίζονταν για το ήθος του. Άλλωστε και οι συμπατριώτες - ψηφοφόροι της την στήριξαν και της είπαν να παραμείνει. Ήταν πολλή αγαπητή και δημοφιλής σε εκείνους και επίσης ήταν και εκείνοι πολύ δυσαρεστημένοι με την Κυβερνώσα παράταξη.

Ο λόγος που η Κάτια, βρισκόταν στο Ξενοδοχείο στο Χαλάνδρι ήταν και αυτός αισθηματικός. Πριν από ενάμισι χρόνο περίπου, είχε κάνει δεσμό με ένα επιχειρηματία. Όπως αποδείχτηκε ο επιχειρηματίας είχε λόγους συμφέροντος και είχε επιδιώξει να κάνει δεσμό μαζί της για να ωφεληθεί. Η Κάτια το κατάλαβε και προσπάθησε να διακόψει μαζί του. Εκείνος όχι μόνον δεν το δέχτηκε, αλλά μετακόμισε στο σπίτι της στην Πεντέλη, με το έτσι θέλω. Όταν η Κάτια αντέδρασε, την απείλησε και μερικές φορές άσκησε και ελαφριά βία επάνω της. Η Κάτια αρχικά φοβήθηκε και δεν αντέδρασε. Μετά έλειψε για ένα χρονικό διάστημα στο Εξωτερικό. Όταν γύρισε πριν από ένα μήνα, ο επιχειρηματίας, την απείλησε και πάλι ζητώντας ανταλλάγματα. Και άσκησε και πάλι βία επάνω της.

Αυτή την φορά, η Κάτια δεν έμεινε άπρακτη. Ζήτησε την βοήθεια ενός φίλου της αστυνομικού διευθυντή και το περα-

σμένο Σάββατο πήγαν στο Σπίτι της και ζήτησαν από τον Επιχειρηματία να εγκαταλείψει το Σπίτι, μέχρι την Δευτέρα. Αλλιώς τον απείλησαν ότι θα πάνε στον Εισαγγελέα. Επίσης ο Δικηγόρος της, είχε υποβάλει Αίτηση Ασφαλιστικών Μέτρων, εναντίον του. Ο Επιχειρηματίας θορυβήθηκε και υποσχέθηκε να πάρει τα πράγματα του και να φύγει. Αύριο Τρίτη πρωί, θα παρέδιδε τα κλειδιά του Σπιτιού της στον Δικηγόρο της και έλπιζε να μη τον ξαναδεί. Έτσι από το Σάββατο και μετά η Κάτια έμενε στο Ξενοδοχείο, περιμένοντας να περάσουν οι μέρες.

«Κατάλαβα.» Είπε εντυπωσιασμένος ο Νίκος. «Αλλά δεν μου λες, γιατί διάλεξες αυτό το Ξενοδοχείο;»

«Αυτό είναι το περίεργο. Όταν έφυγα από το Σπίτι μου, στην Πεντέλη, πήρα τα απαραίτητα ρούχα και αρχικά είχα σκοπό να πάω στο Κεφαλάρι. Αλλά κάτι μέσα μου, με προέτρεψε να κατέβω την Λεωφόρο Πεντέλης και να έρθω εδώ. Δεν ξέρω, γιατι!»

«Αυτό είναι περίεργο. Το ίδιο συνέβη και σε μένα. Από εχθές κάτι με ώθησε να κάνω τις ενέργειες που έκανα και να έρθω σε αυτό το Ξενοδοχείο.»

«Λες και κάτι, ήθελε να συναντηθούμε!»

«Ακριβώς!»

«Πόσο όμως είναι εφικτό κάτι τέτοιο; Είμαι αρκετά ανοιχτόμυαλη, δεν λέω, αλλά δεν έχω ασχοληθεί ποτέ με παρόμοια φαινόμενα!»

«Εγώ έχω. Είναι το χόμπι μου από τότε που ήμουν δεκαπέντε χρόνων. Έχω δει και έχω ασχοληθεί με πολλές παρόμοιες περιπτώσεις.»

«Σοβαρά; Και πιστεύεις ότι μπορεί κάτι τέτοιο να συμβαίνει και με μας;»

«Δεν μπορώ να το πω με βεβαιότητα, αλλά δεν μπορώ και να το αποκλείσω βέβαια. Είναι εφικτό. Οι μηχανισμοί υπάρχουν. Μπορεί κάποιος ή κάποιοι που έχουν την γνώση να επηρεάσουν ορισμένους ανθρώπους και να τους ωθήσουν να κάνουν ορισμένες ενέργειες. Το μυαλό του ανθρώπου είναι πολύ ευάλωτο, ξέρεις. Για μένα όλα αυτά είναι ξεκάθαρα και

τα έχω δει να συμβαίνουν. Άλλα όμως είναι τα ερωτήματα, που θα με απασχολούσαν σε μία τέτοια περίπτωση.»

«Κατάλαβα. Και ποια θα ήταν αυτά τα ερωτήματα;»

«Η αιτία ή οι αιτίες που θα ωθούσαν αυτούς τους ανθρώπους να κάνουν κάτι τέτοιο. Ποιοι και γιατί; Ποια θα ήταν η σκοπιμότητα, ο σκοπός αν θέλεις, που θα ωθούσε πλάσματα με τέτοιες δυνάμεις και τεχνογνωσία, να ασχοληθούν μαζί μας;»

«Έχεις δίκιο. Αλλά νομίζω ότι ακόμη δεν είμαστε σίγουροι, ότι συμβαίνει κάτι παρόμοιο. Έτσι δεν είναι; Μπορεί όλα αυτά να είναι απλώς συμπτώσεις.»

«Έτσι είναι. Μάλλον ο χρόνος θα το δείξει αυτό.»

«Μάλιστα. Να σε ρωτήσω όμως και κάτι άλλο;»

«Ευχαρίστως.»

«Προηγουμένως, κάτω στο Μπαρ, την στιγμή που μου έδωσες το χέρι σου και σε άγγιξα, ένοιωσα κάτι πολύ περίεργο!»

«Και εγώ το ίδιο. Μπορείς να μου περιγράψεις αυτό που ένοιωσες εσύ;»

«Θα προσπαθήσω. Ένοιωσα μία περίεργη ζεστασιά. Μία γλυκιά αίσθηση, η οποία ξεκίνησε από το χέρι μου και απλώθηκε σε όλο μου το σώμα. Δεν διήρκησε πολύ και με κόπο κατάφερα να το ελέγξω.»

«Και εγώ κάτι παρόμοιο ένοιωσα.»

«Ένοιωσα και κάτι ακόμη, αλλά αισθάνομαι λίγο άβολα, για να σου το πω.» Συνέχισε σε χαμηλό τόνο η Κάτια, κοιτώντας τον διερευνητικά.

«Σε παρακαλώ πες μου το. Εκτός αν νοιώθεις τόσο άβολα, οπότε δεν πειράζει.» Την προέτρεψε χαμογελώντας ο Νίκος.

«Εντάξει. Θα προσπαθήσω, αλλά μην με παρεξηγήσεις!»

«Έχεις τον λόγο μου!»

«Θα πρέπει πρώτα να σου πω ότι ερωτικά δεν είμαι και η πιο θερμή γυναίκα, καταλαβαίνεις. Όταν σου έπιασα το χέρι, ένοιωσα έναν πολύ έντονο ερεθισμό. Και όχι μόνον στο επίμαχο σημείο. Σε όλο μου το κορμί. Ποτέ δεν έχω νοιώσει έτσι.

Ούτε κατά προσέγγιση!» Η Κάτια, κατέβασε τα μάτια της και κοκκίνισε ελαφριά.

Ήταν ξεκάθαρο, ότι ερωτικά δεν ήταν και τόσο έμπειρη, παρόλη την ηλικία της.

«Νομίζω ότι κατάλαβα. Και μάλλον θα έχει σχέση με την όλη κατάσταση που βιώνουμε.» Είπε χαμογελώντας ο Νίκος.

«Και τι θα κάνουμε λοιπόν, με όλα αυτά. Έχεις κάποια ιδέα ή κάτι να προτείνεις;» Η Κάτια σήκωσε το βλέμμα της και τον κοίταξε ξανά στα μάτια.

«Η εμπειρία μου αλλά και η πρακτική που ακολουθείται σε αυτές τις περιπτώσεις, είναι η ίδια με τα πειράματα. Επαναλαμβάνεις το πείραμα και καταγράφεις τα αποτελέσματα. Μόνον έτσι μπορείς να βγάλεις σωστά συμπεράσματα.»

«Δεν νομίζω ότι κατάλαβα καλά!» Είπε απορημένη η Κάτια.

«Θα σου το εξηγήσω. Αυτή την αίσθηση, την νοιώσαμε όταν αγγίξαμε ό ένας τον άλλο, σωστά;»

«Σωστά!»

«Δεν ξέρουμε όμως, εάν ήταν κάτι της στιγμής, κάτι τυχαίο ή κάτι που μπορεί να επαναληφθεί. Επίσης εσύ ένοιωσες και κάτι ερωτικό, έναν ερεθισμό. Οι μηχανισμοί που έχουν σχέση με το ερωτικό κομμάτι είναι πολύ ισχυρότεροι ξέρεις. Και αυτό επειδή είναι άμεσα συνδεδεμένοι με το ένστικτο και τους μηχανισμούς της αναπαραγωγής. Μην ξεχνάς ότι σε σας τις γυναίκες είναι ο ισχυρότερος μηχανισμός. Ίσως για αυτό να το ένοιωσες μόνον εσύ. Εσείς οι γυναίκες είστε πολύπλοκα πλάσματα και ορμονικά εξαρτώμενα. Και αξιοθαύμαστα, θα πρόσθετα!» Είπε σχεδόν γελώντας.

«Είσαι φοβερός!» Απάντησε χαμογελώντας και η Κάτια. «Πως μπόρεσες και τα συνδύασες, όλα αυτά; Μπορεί να έχεις και δίκιο. Και τι προτείνεις, λοιπόν;»

«Θα έλεγα, εάν δεν έχεις αντίρρηση να δοκιμάσουμε διάφορα είδη σωματικής επαφής. Απλής επαφής φυσικά. Έτσι θα δούμε, εάν επαναλαμβάνεται η όλη αίσθηση. Και μην με παρεξηγήσεις προς θεού. Δεν είναι πρόφαση για να σε ακουμπήσω και πάλι. Αν και πολύ θα το ήθελα, το ομολογώ!»

«Εντάξει, ηρέμησε. Δεν έχω αντίρρηση. Άλλωστε ενήλικες είμαστε και μου είσαι πολύ συμπαθής. Νοιώθω σαν να σε γνωρίζω χρόνια. Έχουμε βγάλει και τα εσώψυχα μας. Δεν έχω μιλήσει σε κανέναν, τόσο ανοιχτά όσο σε σένα. Ούτε καν στην κολλητή μου, που την ξέρω από το Δημοτικό. Τι προτείνεις να κάνουμε;»

«Χαίρομαι για την προσέγγιση σου. Βασικά θα πρέπει να δοκιμάσουμε την σωματική επαφή μας σε ορισμένα στάδια. Απλά στην αρχή, περισσότερο προχωρημένα στην συνέχεια. Σκοπός μας είναι να διεγείρουμε σταδιακά αυτά τα ερεθίσματα και να δούμε εάν διαφέρουν από των απλών ανθρώπων και πόσο.»

«Δεν έχω αντίρρηση. Αλλά τι σημαίνει ακριβώς αυτό;»

«Θα σου εξηγήσω. Θα χρησιμοποιήσω την εμπειρία μου, μια που δεν μου έχει συμβεί ξανά. Πρώτα θα πιάσουμε τα χέρια μας. Μετά θα τα χαϊδέψουμε, θα χαϊδέψουμε το πρόσωπο, την περιοχή πίσω από τα αυτιά και μετά θα φιληθούμε απαλά. Είναι σημαντικό να μην προσπαθήσουμε να το ελέγξουμε, αλλά να το αφήσουμε ελεύθερο αυτό το συναίσθημα.»

«Μου φαίνεται, ότι εσύ θέλεις να με αποπλανήσεις!» Είπε γελώντας η Κάτια. «Εντάξει, πλάκα κάνω. Να το κάνουμε λοιπόν!»

Ο Νίκος χαμογέλασε και έπιασε τα χέρια της με τα δικά του. Η γνώριμη πλέον γλυκιά αίσθηση, τους πλημμύρισε. Η Κάτια δεν μίλησε, απλά έκλεισε τα μάτια της και γύρισε ελαφριά το κεφάλι της προς τα πίσω. Ήταν φανερό, ότι εκείνη το βίωνε σε μεγαλύτερο βαθμό από εκείνον. Ο Νίκος προχώρησε. Χάιδεψε, όσο μπορούσε πιο απαλά, τα χέρια της και μετά προχώρησε στο πρόσωπο της. Η Κάτια σκίρτησε. Μπορούσε να αισθανθεί τώρα την θέρμη του προσώπου της.

Άγγιξε τους λοβούς των αυτιών της καθώς και το πίσω μέρος του λαιμού της. Η Κάτια αναρίγησε ξανά. Κατόπιν έσκυψε και άγγιξε τα χείλη του στα δικά της.

Και τότε ήταν που έγινε η έκρηξη. Ήταν σαν να τους χτύπησε ηλεκτρικό ρεύμα και τους δύο. Ένοιωσαν μία λάμψη μέσα

στο μυαλό τους και μία γλυκιά μέθη να τους κυριεύει. Ταυτόχρονα μία και μόνον μία σκέψη, κυριάρχησε στο μυαλό τους. Τα κορμιά τους έπρεπε να ενωθούν.

Απαλλάχτηκαν γρήγορα από τα ρούχα τους και έμειναν εντελώς γυμνοί. Τα κορμιά τους κόλλησαν σε μία σφικτή αγκαλιά και έμειναν έτσι. Ο Νίκος ένοιωσε το κορμί της να τρέμει επάνω στο δικό του. Ταυτόχρονα ένοιωσε την πιο δυνατή στύση που είχε βιώσει ποτέ. Και αυτό τον παραξένεψε, επειδή το τελευταίο χρονικό διάστημα βίωνε έντονα μία κατάσταση στυτικής δυσλειτουργίας, όταν έκανε έρωτα με την γυναίκα του. Δεν μπορούσε να σκεφτεί τίποτα άλλο, παρά να την κάνει δική του. Χωρίς άλλη σκέψη, μπήκε δυνατά μέσα της. Η Κάτια, κυριολεκτικά ούρλιαξε. Τα δυνατά πόδια της, σφίχτηκαν γύρω από την μέση του και τον ώθησαν να μπει ακόμη πιο δυνατά μέσα της. Και να μείνει εκεί. Μετά βίας έκανε ορισμένες κινήσεις. Η Κάτια μιλώντας ασυνάρτητα, έχυσε σε δευτερόλεπτα. Θα πρέπει να ήταν ο πιο έντονος οργασμός που είχε βιώσει.

Ο Νίκος ένοιωσε τις συσπάσεις του κόλπου της έντονα γύρω από τον πούτσο του. Παρόλο τον οργασμό της, δεν είχε χαλαρώσει καθόλου. Εξακολουθούσε να τον κρατάει δυνατά μέσα της. Σε κάθε κίνηση του, η Κάτια βίωνε και άλλον ένα οργασμό. Και αυτό συνεχίσθηκε για αρκετά λεπτά. Κάποια στιγμή ο Νίκος μπόρεσε και χαλάρωσε τον ασφυκτικό εναγκαλισμό της. Βγήκε για λίγο από μέσα της και την γύρισε στα τέσσερα, με το πρόσωπο της στο Καναπέ του Καθιστικού. Μετά μπήκε πάλι μέσα της. Συνέχισε να της κάνει έρωτα. Δυνατά, πολύ δυνατά. Η Κάτια φωνάζοντας και πάλι, συνέχισε να τελειώνει. Η όλη κατάσταση είχε φτάσει στα όρια της έκστασης. Ο Νίκος δεν άντεξε άλλο. Βγήκε από μέσα της και εκτόξευσε το σπέρμα του στην πλάτη της. Ήταν μακράν ό πιο έντονος οργασμός που είχε νοιώσει ποτέ του.

Σωριάστηκαν και οι δύο στον Καναπέ. Είχαν χάσει την αίσθηση του χρόνου. Η Κάτια βαριανάσαινε με τα μάτια κλειστά. Δεν ήξερε πόσος χρόνος είχε περάσει ακριβώς, όταν ο Νίκος

συνήλθε κάπως. Ανασηκώθηκε και κοίταξε την Κάτια, η οποία ήταν ακόμη ξαπλωμένη στον Καναπέ, με τα μάτια κλειστά.

*«Θεέ μου, τι όμορφη που είναι*!» Σκέφτηκε. Και το κορμί της, τόσο αψεγάδιαστο. Σε αντίθεση με εκείνον, που δεν ήταν και ότι καλύτερο θα μπορούσε να σου τύχει. Σηκώθηκε και γυμνός όπως ήταν, πήγε στο Ψυγείο και πήρε ένα μπουκαλάκι νερό. Το ήπιε μονορούφι. Μετά γύρισε πάλι στον Καναπέ. Βάλθηκε να κοιτάζει και να θαυμάζει την Κάτια.

Εκείνη σαν να κατάλαβε το βλέμμα του, άνοιξε μετά από λίγα λεπτά τα μάτια της. Ένα χαμόγελο, σχηματίστηκε στο πρόσωπο της, μόλις τον είδε.

«Σε θέλω ξανά!» Είπε με αισθησιακή φωνή.

Ο Νίκος, της χαμογέλασε και της άπλωσε το χέρι. Η Κάτια το έπιασε. Την ανάγκασε να σηκωθεί και να τον ακολουθήσει στην Κρεβατοκάμαρα.

Εκεί παίχτηκε η δεύτερη σκηνή της θυελλώδους ένωσης τους. Η γλυκιά μέθη ήταν παρούσα, αλλά ο έρωτας τους τώρα ήταν πιο ήπιος, λιγότερο βίαιος αλλά πιο ερωτικός. Το έντονο πάθος όμως παρέμεινε.

Τελείωσαν ώρα μετά. Έμειναν ξαπλωμένοι στο κρεβάτι, ακουμπώντας ο ένας τον άλλο, μέχρι που τους πήρε ο ύπνος.